

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΕΥΤΡΑΠΕΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ετησία και προπληρωτέα, εν Ἀθήναις, δραχμὰ 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμὰ 11. — Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσὰ 15. — Αἱ καταχωρίσεις κατ' ἀποκοπὴν. — Γραφεῖον κάτωθεν τῆς Δημαρχίας. — Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται λεπτῶν 10.

Διευθυντὴς ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ | ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ Διαχειριστὴς

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ — ΕΤΟΣ Γ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 6 Δεκεμβρίου 1887, ΚΥΡΙΑΚΗ

ΑΡΙΘ. 1

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

Ἀναστασόπουλος Γεώργιος
Ἀννινος Χαράλαμπος
Ἀργυρόπουλος Μιχαὴλ
Βελλικανίτης Θεόδωρος
Καμπούρογλους Δημήτριος
Καμπούρογλος Ἰωάννης
Κουρτίδης Ἀριστοτέλης

Μητσάκης Μιχαὴλ
Ξένος Κωνσταντῖνος
Παλαμᾶς Κωστῆς
Παράσχος Ἀχιλλεὺς
Προδελέγιος Ἀριστομένης
Σουρῆς Γεώργιος
Ταγκόπουλος Δημήτριος

ΔΙΑΤΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΡΑΜΠΑΓΑΣ ;

— Ἀ! τί ζητεῖ, τί θέλει ὁ Ῥαμπαγάς καὶ ἀνατέλλει εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ὀρίζοντα, μετὰ ἐκλειψιν ἐπτάμηνον; Μήπως ἔρχεται καὶ πάλιν νὰ ταραξῇ τοὺς κύκλους οὓς ἐτάραττε συνήθως; Ἀς μάθῃ ὅτι παρήλθον οἱ χρόνοι καθ' οὓς αἱ πέτραι τοῦ βαλλόμεναι μεθ' ὁρμῆς ἐτάραττον τὴν λίμνην τῆς βασιλικῆς μακαριότητος ἢ ἔσειον τοῦ ἀνευθύνου τὰ θεμέλια. Σήμερον ὅλοι εἶναι βασιλικοί . . . φυτευμένοι εἰς τὰς γλάστρας τῆς Αὐλῆς. Βασιλικὴ εἶναι καὶ αὕτη ἡ τὴν δημοκράτιδα ὑποκρινομένη Ἀντιπολίτευσις, ἥτις προσπαθεῖ νὰ ἐκρίψῃ τὴν Συμπολίτευσιν καὶ νὰ φυτεῖ αὐτῆς εἰς τῆς Ἐξουσίας τὸ λιπῶδες γῶμα. Βασιλικὸς εἶναι καὶ ὁ δαῖνα ὅστις ἄλλοτε ἐφυλακίζετο δι' ἄθροα κατὰ τῆς βασιλείας, βασιλικὸς εἶναι καὶ τὰδε ὅστις γοῖς ἔτι ἐνόμιζεν ὅτι δὲν θὰ ἔσωζοντὰ ἀνάκτορα ὅλοι τῶν οἱ κεραυναγωγὸι ἀπὸ τῶν κεραυνῶν αὐτοῦ. Ποῦ νῦν ἡ ἰδέα ἡ δημοκρατικὴ; Ποῦ οἱ δημοκράται; Ποῦ οἱ χρόνοι καθ' οὓς οἱ Λομβάρδοι μας ἠπειλοῦν ἀπὸ τοῦ βουλευτικοῦ βήματος τὸν θεσμὸν τῆς βασιλείας, καθ' οὓς οἱ Οἰκονόμοι ἐφαντάζον τὸν λαὸν καὶ οἱ Ῥόκοι μας ἐλατρεῦντο; Σήμερον ὁ λαὸς

δὲν ἔχει πλέον εἰδῶλον, ἔπαυσε νὰ ᾔναι εἰδωολάτρης καὶ λατρεῖν ἓνα μόνον Θεόν, τὸν Θεὸν τοῦ κομματικοῦ συμφέροντος. Ἡ δημοκρατικὴ ἰδέα ἦτο εἰδῶλον, τὸ ὁποῖον συνετρίβη ὑπὸ τὴν σφύραν ἀποστόλων νεοφωτιστῶν ἢ παλαιοφωτιστῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως εἰς τὴν βασιλείαν. Ἐπειτα τί θὰ εἰπῇ δημοκρατία ἐν Κράτει ἔπου ὁ βασιλεὺς εἶναι ὁ πρῶτος δημοκράτης; Ὁ κύριος Ῥόκος δὲν θὰ ἐλησμόνησε τί τοῦ εἶπεν ὁ βασιλεὺς κατὰ μίαν τοῦ παρουσίαν ἐνώπιόν του, καὶ ἂν ὁ Ῥαμπαγάς ἐζητεῖ ποτὲ ἀκρόασιν παρὰ τοῦ Γεωργίου θὰ ἐξεπλήσσετο ἴσως βλέπων ἐνώπιόν του ἄνδρα δημοκρατικώτερον αὐτοῦ. Τί ζητεῖ λοιπὸν, τί θέλει ὁ Ῥαμπαγάς καὶ ἀνατέλλει πάλιν εἰς τὸν δημοσιογραφικὸν ὀρίζοντα! Ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἔλθεν, ἀμα ὡς ἐσθέσθη πανταχοῦ περίξ αὐτοῦ ἡ κατὰ τῆς βασιλείας ἀντίδρασις. Σήμερον δὲν εἶναι πλέον ζήτημα τὸ «Τίς πταίει». Ἀπεδείχθη ὅτι πταίω, πταίεις, πταίει, πταίμεν, πταίετε, πταίετε, καὶ ἂν δὲν πταίμεν οὐκ ἐσμέν Ἑλληγες.

— Ἀς ἀπαντήσουν εἰς αὐτὰ ὅσοι μᾶς γνωρίζουν.

ΡΑΜΠΑΓΑΣ.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Εὐρίσκω ὅτι λίαν ἀδίκως ἐπετέθησαν τινὲς κατὰ τῆς προτάσεως τοῦ ἀξιολύτου κ. Δαμαλᾶ περὶ ἰδρύσεως ἰδιαιτέρου ναοῦ ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ᾧ νὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ φοιτηταί. Οἱ ὑπὲρ αὐτῆς συνηγοροῦντες λόγοι, ἀπέναντι τῶν ὀλίγων καὶ ἀσημάντων ἐπιχειρημάτων ἃ τινὰ προσβλήθησαν κατ' αὐτῆς, εἶναι τόσοι ὥστε ὁλως ἀσκόπον θὰ ᾔτο νὰ ἐπιχειρήσῃ τις ν' ἀπαριθμῇσιν καὶ αὐτούς.

Ἡ χρηματικὴ εὐπορία τοῦ ἡμετέρου λαοῦ εἶναι τοιαύτη ἀπὸ τινῶν ἰδίως χρόνων ὥστε ἡ νέα διὰ συνεισφορᾶς ἑκατοντάδων τινῶν γιλιζδῶν δραχμῶν ἐπὶ πλέον ἀφαιρέσις τοῦ οὐδεμίαν θὰ ἔχῃ σημασίαν. Ἡ θεοσέβεια τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη εἶναι τόση ὥστε οἱ ὑπάρχοντες ναοὶ θεβαίως δὲν δύνανται εἰς τὸ ἐξῆς νὰ περιλαμβανῶσι τὸ συρρέον εἰς αὐτούς ἄπειρον πλῆθος τῶν πιστῶν. Ἡ θεολογικὴ ῥητορικὴ εἶναι γνωστὸν ὅτι πρὸ πολλοῦ ἔρθασε παρ' ἡμῶν εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς ἀκμῆς αὐτῆς, τόσοι δὲ εἶναι οἱ ἡμέτεροι Βοσπουέτοι ὥστε προδήλως δὲν ἐξαρκοῦσι δι' αὐτούς οἱ ὑπάρχοντες ἁμβωνες. Ἡ νέα γενεὰ παρέχει τόσα καθ' ἑκάστην παραδείγματα προσηλώσεως εἰς τὰ οὐράνια καὶ ἀφαιρέσεως ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῆς ἀθλίας ταύτης γῆς ματαιότητων, ὥστε ἀπαραίτητος καθίστατο ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνεγέρσεως ἰδικιτέρων δι' αὐτὴν ναῶν, ἐν οἷς ν' ἀναπέμψῃ τὰς πρὸς τὸ ὑπέρτατον Ὅν δεήσεις τῆς.

Δι' ὅλας ταύτας καὶ δι' ἀπειρίαν ἄλλων ὁμοίων αὐτιῶν, ἀπορίκς ἄξιον εἶναι πῶς κατωρθώθη ἡ ἀξιέπαινος πρότασις τοῦ κ. Δαμαλᾶ καὶ ἀπόρσις τῆς ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου νὰ εὕρῃ ἔστω καὶ ἓνα πολέμιον. Ἡμεῖς ἐν μόνον κκλὸν εὐρίσκομεν εἰς αὐτὴν, ὅτι εἶναι πολὺ ἀποκλειστικὴ, ἔπρεπε δὲ ἀπαραίτητως νὰ γενικευθῇ ἔτι μᾶλλον. Εὐχῆς ἔργον θὰ ᾔτο ἂν ἀπερασίζετο ν' ἀνεγερθῶσιν ἰδιαιτέροι ναοὶ καὶ εἰς ὅλα τὰ γυμνάσιά μας· τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα ἀμάρτημα θεβαίως εἶναι νὰ στερεῶνται ἐκείνα τοῦ εὐεργετήματος τούτου καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ἔτι ἐπιδιωχθῇ ἡ ἀνέγερσις ἀνὰ ἐνὸς ἰδικιτέρου ναυδρίου δι' ἕκαστον ἐξ αὐτῶν, ἐν ᾧ νὰ ἐκκλησιάζωνται οἱ μαθηταί. Ἡ κυβέρνησις πρέπει ἐπίσης νὰ φροντίσῃ ὅπως πᾶν μέγα βιομηχανικὸν κατὰστημα, δημόσιον γραφεῖον, πᾶν μέγα ξενοδοχεῖον ἢ οἰονδήποτε ἀναλόγου ἢ ἄλλου εἶδους καθίδρυμα νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐὰν δὲν ἔχῃ καὶ τὸν ἰδικιτέρον αὐτοῦ ναὸν, ἐν ᾧ νὰ λειτουργῶνται οἱ ἐργάται του, οἱ ὑπάλληλοι, οἱ πελάται ἢ οἱ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ. Ἀναμφιβόλως δὲ — καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὁ κ. Δαμαλᾶς, ὡς καὶ εἰς πάντα τὰ ἀνωτέρω, συμφωνεῖ πληρέστατα — κατὰρτάνεις εἶναι τὸ κατεπεῖγον τῆς φροντίδος ὅπως μὴ ἐπίσης καὶ τὰ ἀνώνυμα ἐκεῖνα ἐμπορεῖα ἐν οἷς κυλίνονται τὰ ἀτυχῇ πλάσματα τῆς ἀπωλείας μένωσιν ἐπὶ πλέον ἄνευ τοῦ δέοντος θρησκευτικῶς αὐτῶν παραστήματα διὰ τῆς τακτικῆς ἐν τῷ ὁποίῳ φοιτήσεως νὰ ἐξαγινίζωνται τὰ ἀτυχῇ ὄντα. Οὕτω δὲ διὰ τῆς ἐπ' ἄπειρον πληθύνσεως ἀνὰ πᾶσαν ἑλληνίδαν γῆν τῶν βυζαντινῶν τροφίλων καὶ ἰδίως τοῦ ἀδικλείπτου ἡχοῦ τῶν ἀναριθμητῶν ἀρ' ἑτέρου ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλον αὐτῆς κωδῶνων θὰ ἐπιτυγχάνετο ἐκτὸς τοῦ ψυχωφελοῦς σκοποῦ ἂν προτίθεται διὰ τῆς προτάσεώς του ὁ κ. Δαμαλᾶς καὶ τὸ οὐχ ἦττον ἀξιολόγον κατάρθωμα τοῦ νὰ μὴ ἀκούωνται πλέον ἐπὶ τῆς χώρας ταύτης οὔτε αἱ οἰμωγαὶ τῶν ἀσθενῶν δι' οὓς

δὲν ὑπάρχουσιν ἄξια τοῦ ὀνόματος νοσοκομεῖα, οὔτε τὰ παράπονα τῶν ὁδοιπόρων ὅσοι θραύουσι τὰ ὅστ' αὐτῶν ἐπὶ βραχυδῶν ἀτραπῶν καὶ ἀδιεξόδων γκαρδῶν διὰ τὴν ἑλλειψιν συγκοινωνίας, οὔτε οἱ γογγυσμοὶ τῶν φυλακισμένων οἵτινες σήπονται εἰς κατὰχθονία ἄντρα καὶ μισητὰς τρώγλας διὰ τὴν ἑλλειψιν ἀνθρωπίνων φυλακῶν, οὔτε αἱ καθημερινὰ ἀποδείξεις τῆς καθυστερήσεώς μας εἰς πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ τὸν βίον πεπολιτισμένου ἔθνους, τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν, τὴν κοινωνικὴν μόρφωσιν, τὴν στρατιωτικὴν δύναμιν, τὴν πνευματικὴν ἀκμὴν, οὔτε αἱ τόσαι ἄλλαι μεμψιμοιρίαι διὰ τόσα ἄλλα παρομοίως ἄχρηστα πράγματα.

ΚΡΑΚ.

Ἡ ΕΒΡΑΙΟΠΟΥΔΑ

— Γιάγκω Ν. Κ. —

Κλεισμένοι στὴ μικρὴ της καμαρούλα,
Σὰν δυὸ πουλάκια σ' ὠμορφὴ φωλιά,
Ἐγὼ καὶ ἡ τρελλὴ μου Ἑβραιοπούλα
Τῆς νύχτας μας περνοῦμε ἀγκαλιὰ.

Γέλια, φωναὶς, φιλιὰ καὶ τραγουδάκια
Σκορπιοῦνται ἐνωμένα ὅλα 'κεῖ
Ἴσους καὶ κελαδοῦν σὰν ἀηδονάκια:
— «Ὁ Ἑρωτὰς δῶ μέσα κατοικεῖ!»

Μὴ νύχτα τὴν εὐρήκα λυπημένη·
— «Ἀχ, Δόνα μου, τί ἔχεις;» τὴν ῥωτῶ.
Κ' ἐκεῖνη μὲ κυττάζει πικραμένη
Στὰ μάτια, καὶ μοῦ λέει μόν' αὐτό:

— «Γιὰτί ἐσὺ Ἑβραῖος νὰ μὴν εἶσαι
Ἴπ κάλλιο νὰ μὴν εἶμαι Χριστιανή;»
— «Γι' αὐτὸ μονάχα, Δόνα μου, λυπεῖσαι;
«Αὐτὸ, τρελλὸ παιδί, σὲ τυραννεῖ;

«Ἐγὼ 'μαι Χριστιανὸς καὶ σὺ Ἑβραία·
«Καὶ ἔπειτα; μὴ τάχα καὶ οἱ δυὸ
«Τὸν Ἑρωτὰ δὲν κάνουμε παρέα,
«Τὸν Ἑρωτὰ δὲν ἔχουμε Θεό;

«Αὐτὸς μᾶς κλείνει 'δῶ στὴν καμαρούλα,
«Αὐτὸς φυλάει κανεὶς νὰ μὴ μᾶς 'δῇ,
«Αὐτὸς μᾶς ραίνει μ' ἄνθη, μὲ δροσούλα,
«Αὐτὸς μαζύ μας παίζει, τραγουδεῖ,

«Αὐτὸς σβύνει τὴν λάμπα κάθε βράδυ . . . »

Στὰ λόγια αὐτὰ δὲν ἔμεινε κούφος
Ἵσους Ἑρωτὰς, μόν' πούφ! σβύνει τὸ φῶς
Κι' ἀφίνει καὶ τοὺς δυὸ μας στὸ σκοτάδι!

Γιούρο.

Η ΚΡΙΣΙΜΟΣ ΩΡΑ

(Ἀπόσπασμα ἐκ μεγάλου διηγήματος ἀνεκδότου.)

... Ὁ Φιλίνης ἦτο τεσσαράκοντα ὀκτὼ ἐτῶν περίπου· ὠραίος ἄνθρωπος, ἔχων τὸ ἰδιάζον ἐκεῖνο θέλγητρον τῶν ὠραίων ἐρειπίων, εἴτε κτίρια εἴτε ἄνθρωποι εἶνε ταῦτα· ἐνεδύετο κομψῶς καὶ μετὰ τινος φιλαρεσκείας· διὰ τῶν ἐνδυμάτων προσεπάθει ν' ἀπατήσῃ τὸν χρόνον· ἀλλὰ οὐδ' ἓν τὸ σῶμα δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀντικατασταθῇ ὑπὸ τοῦ ῥάπτου, ὡς ἡ ἐνδυμασία· ἐντὸς τοῦ ἀπαστράπτοντος κολεοῦ ἡ σπάθη ἐσκωρία· εἶχεν ὠραῖον μέτωπον καὶ ὀρθοκλήμους μαύρους, ὀρθοκλήμους βαθεῖς. Πόσαι ἐπνίγησαν εἰς τὸ πέλαγος τῶν ὀρθοκλήμων ἐκείνων!...

Ἐβλίδιζομεν ἡρέμα ὁμιλοῦντες περὶ γυναικῶν, περὶ ἔρωτος, περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ βίου, περὶ εὐτυχίας. Μετὰ βραχεῖαν σιωπὴν ἔθηκε τὴν χειρὰ του ἐπὶ τοῦ ὤμου μου καὶ εἶπε παρατηρῶν με ἀσκηρδαμυκτεῖ διὰ τῶν μεγάλων ὀρθοκλήμων του.

— Ἐσκέψου, ἐσκέψου ποτὲ περὶ τῆς κρίσεως τὴν ὁποῖαν διέρχεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν εὐρίσκειται εἰς τὸ κατώφλιον τῆς ὠρίμου ἡλικίας καὶ πρόκειται νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ γῆρας; Ἄ! φίλε μου, εἶνε φοβερὰ ἡ κρίσις αὕτη... Διὰ τὰς γυναῖκας πρὸ πάντων ἔχει φοβεράν σοφιστικότητα. Μόλις ὑπολείπονται ἀκόμη λείψανά τινὰ τῆς καλλονῆς τῶν τετέλεσται· μετ' ὀλίγον μέλλουν νὰ δύνουν διὰ παντός· ὅα εἶνε γραῖα, ὅα εἶνε ἀπλῶς μητέρες τῶν θυγατέρων των. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν πολλὰ γυναικες... ἐν ᾧ πλησιάζουν εἰς τὸν λιμένα ναυαγῶν εἰς τὴν εἰσοδὸν του, ἔχουν ἀνάγκη νὰ ζήσουν ἀκόμη αἱ δυστυχεῖς ὁμοιάζουν μὲ δύτην, ὅστις πρὶν καταδυθῆσθαι εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης εἰσπνέει ἀπληστώως ἀέρα, πληροῖ τοὺς πνευμόνας του, καὶ ἔπειτα βυθίζεται.

Αἴρνης ἔσεισε τὸν γρόνον ὥσπερ ἡπείλει ἀρχαῖα τινα ἔχθρον.

— Ὡ! ὅσον συλλογίζομαι ἐξηκολούθησε, ὅτι αὔριον ὅα εἶμαι γέρων, ὅτι ὅα ἐπέλθῃ ἡ νέκρωσις τῶν αἰσθητικῶν! Καὶ ἀπὸ ὅλων τὸν ἥλιον τοῦ ἔρωτος ὅστις ὅα φωτίζῃ τὴν γῆν οὔτε μία ἀκτίς δὲν ὅα προσρίζεται δι' ἐμέ· ὅα εἶμαι τυρλὸς φανταζόμενος ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σκοτίας μου τοὺς ἄλλους βλέποντας. Τί; ἐτελείωσε λοιπὸν δι' ἐμέ ὁ κόσμος, καὶ ἡ μαγεὶς τοῦ φιλήματος, καὶ ἡ γοητεία τοῦ ἐναγκαλισμοῦ καὶ ἡ ἀνεκλάλητος εὐδαιμονία τῆς συνενώσεως, τῆς συγχύσεως, ὡς δύο ποταμῶν ἐνουμένων, δύο ψυχῶν καὶ δύο σωμάτων, γινομένων ἐν ἐν τῷ αὐτῷ τῆς ἡδονῆς σπασμῷ; Ὁχι· εἶνε σκληρὸν· εἶνε ἀπάνθρωπον· Ὁ ἄνθρωπος πρὶν ἀποθάνῃ νὰ γίνεταί ἐρείπιον αὐτοῦ! Νὰ ἔχω συνεῖδησιν ἐμαυτοῦ καὶ νὰ εἶμαι ἡ σκιά ἐμαυτοῦ. Νὰ μείνῃ εἰς τὸ βάθος τῆς ψυχῆς μου ἡ φλογερὰ δῖψα καὶ νὰ εἶμαι καταδικασμένος νὰ ἔχω κατὰξῆρα τὰ χεῖλη! Ὡ! χωρὶς ἄλλο ὁ μῦθος τοῦ Ταντάλου· εἶνε ἀλληγορικὴ παράστασις τῆς φοβερᾶς ταύτης κρίσεως... Πίστευσέ με, πίστευσέ με, ὁμοιάζω μὲ ἄνθρωπον κινδυνεύοντα νὰ κηρυχθῇ εἰς τὴν αἴσθησιν καὶ ἀγωνισθῇ, λυσσῶδως, μὲ τοὺς ὀνυχὰς του, μὲ τοὺς ὀδόντας του παλαίοντα νὰ κρατηθῇ εἰς τὸ χεῖλος αὐτῆς. Ἄ! οἱ ἄνθρωποι ἔπρεπε ν' ἀποθνήσκουν νέοι!...

Ἐλεγε δὲ ταῦτα μὲ φωνὴν βαθεῖαν, παλλομένην, ἔλεγε ταῦτα μὲ ἀπερίγραπτον πόνον ὥσπερ ἡπείλειτο ὑπ' ἀνεπαρκούς του συμφορᾶς.

Καὶ τὴν νύκτα ὅτε εἶχε δύση ἡ σελήνη καὶ αἱ πλειάδες καὶ παρήρχοντο αἱ ὥραι, ἐγὼ δ' ἐκάθευδον μόνος, ἐν τῇ σιγῇ τῆς ὑπνότητος ὁδοῦ, ἡ φωνὴ ἐκεῖνη ἐβόμβει εἰς τὰ ὠτὰ μου ὡς παρόρμησις πρὸς ἀπόλαυσιν...

Ἐμελέστερον.

ΣΟΥΛΤΑΝΟΙ

— Ὁ Βαγιαζίτ. —

Ἦταν ἡ γυναῖκα πάντα περὶ τρελλή.

Καὶ ὁ Βαγιαζίτης, ποῦ ταῖς ἀγαποῦσε, Βέβαια δὲν θάρχε γινῶσι ποῖο πολὺ

Ὅταν ταῖς γρικοῦσε.

Καὶ ἡ ἀλήθεια ἐρχέται μὲ βραδεία καλὴ,

Ὅταν ἡ Σουλτάννα, ποῦ ρωμαιοκρατοῦσε,

Τοῦ δῶκε καὶ ἤπιε, μ' ἓνα τῆς φιλῆ,

Ἀπὸ τὸ κρασί της, ποῦ κρυφὰ μεθοῦσε.

Μέσα στῶν Σουλτάνων τὴν τρανὴ γενεὰ,

Ἦτανε ὁ πρῶτος π' ἐννοεῖτο στὴ γλώσσα

Τοῦ κρασιοῦ τῇ γλύκα γιὰ μὲν τρελλοὺς...

Κι' ἀπὸ τότε, πᾶνε τώρα χρόνις τόσες,

Σὺν νὰ ἐβαστοῦσε τὸ παλὸν μεθύσι,

Δὲν μπορεῖ Σουλτάνος περὶ νὰ ξεμεθύσῃ.

ΣΜΥΡΝΙΟΣ.

Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΕΥΔΟΣ.

(Μῦθος).

Τὸ Ψεῦδος συνήντησε καθ' ὁδὸν τὴν Ἀλήθειαν γυμνητεύουσιν, ῥιγοῦσαν καὶ πεινώσαν· δὲν ἐτόλμα ἡ πτωχὴ νὰ ζητήσῃ τροφὴν ἐν ξενοδοχείῳ, διότι δὲν εἶχε χρήματα. «Ἐλα μὲν μου» τῇ λέγει μὲ θάρρος τὸ Ψεῦδος «ἔλα νὰ φάμε». Περιδεῆς ἠκολούθησεν ἡ Ἀλήθεια γνωρίζουσα, ὅτι τὸ Ψεῦδος ἦτο... Ψεῦδος. «Μὰ πῶς καὶ ὅα πληρώσωμεν;» Τῇ ἀπαντᾷ τὸ Ψεῦδος: «Δικὴ μου δουλειὰ εἶνε». Πάλιν διατάζει ἡ Ἀλήθεια: «Πάρμε τοὺς ἀρχιστὸν ἐκεῖ, εἰς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο μαγειρεῖο, τρῶνε φθηνά». Τὸ Ψεῦδος τὴν κυττάζει ὑπεροπτικῶς: «Δὲν ντρέπεσαι; Στὸ μεγαλύτερον ξενοδοχεῖον θὰ τὸ στρώσωμε. Ἐλα μὲν μου καὶ ἔννοια σου». Εἰσέρχονται δὲ εἰς περιλαμπρὴν ἐστιατόριον ὅπου καὶ γευματίζουσιν ὑπηρετούμενοι ὡς λόρδοι. Ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἦ Ἀλήθεια τρέμει παρκαλοουθῶσα τὸ Ψεῦδος εἰς τὴν διάβασιν πρὸ τοῦ μέρους ὅπου πληρόνουν ὅλοι. Τὶ ὅα κάμῃ τώρα τὸ Ψεῦδος; Ἀλλὰ τοῦτο, μ' ὅλον του τὸ θράσος, φάσκει πρὸ τοῦ ταμείου, ἐκτείνει τὴν χεῖρα ὡς ἐὰν εἶχεν ἀφῆσει νόμισμα βαρὺ, χωρὶς ὅμως τίποτε ν' ἀρήσῃ, καὶ ζητεῖ τὰ ρέστα. Ὁ ξενόδοχος διακμαρτύρεται, τὸ Ψεῦδος ἐπιμένει, ὅτι ἄρῃσε ναυπολέονιον καὶ ἵσως ὅα τὸ ἐρρίψεν ὁ κύριος ἐντὸς τοῦ συρταρίου του μετ' ἄλλων, ἅτινα εἶχον δοθῇ αὐτῷ συγγενῶς. Ἦ Ἀλήθεια, ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν της

καὶ τὸν φόβον ὀπισθοδρομεῖ, τρυπώνει ὑπὸ τράπεζάν τινα. Τὸ Ψεῦδος ἤδη ἤρχισε θρασύτατα καὶ ὑβρίζει. Ὁ δυστυχὴς δὲ ξενοδόχος, ἵνα μὴ ἐκτίθεται ἐπὶ ἀναξιοπιστίᾳ, ἀποφασίζει νὰ παραδεχθῇ, ὅτι δῆθεν ἔλαβε ναπολεόνειον καὶ τείνει νὰ προσφέρῃ καὶ τὰ βέστα, ἀλλ' ἀνακράζει: «Ἄχ! Ἀλήθεια, Ἀλήθεια, ποῦ εἶσαι νὰ ὁμολογήσῃς σὺ τὸ δίκαιον;» «Ἐδῶ εἶμαι, ἐδῶ» τραυλίζει ὑποψιθυρίζουσα καὶ ἐκκελυμένη ἡ πτωχή, ἕως θανάτου ἑντροπισμένη, «εἴμ' ἐδῶ, ἀλλὰ . . . ἀλλ' ὅμως ἔφαγα καὶ ἐγώ!»

ΦΛΟΞ.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Οἱ φοιτηταὶ καὶ ἡ φάλαγγς.—Ἡ νεότης τοῦ φλογεροῦ ἡμῶν καμινιοῦ ὀργᾷ καὶ πάλιν ἀρειμάνιος πρὸς ἀναστάσει τῆς ἀειμνήστου πανεπιστημιακῆς φάλαγγος. Ὁ τόσῳ θερμουργὸς καὶ πάντοτε, μεθ' ὅλα τὰ ἐπὶ τῶν νώτων αὐτοῦ ἔτη, θαλερὸς τό τε σῶμα καὶ τὸν νοῦν πρῦτα νικᾷ. Ἀφεντούλης ἐνεθουσίασε τὴν πανεπιστημιακὴν νεότητα διὰ τοῦ ἑλληνοπρεποῦς καὶ ποιητικοῦ αὐτοῦ λόγου, ὅστις ἦτο θούριος τυρταϊκὸς εἰς τὸ πεζὸν, καὶ ἰδοὺ αὐτὴ ποθοῦσα νὰ δράξῃ τὸ Γ' καὶ νὰ φορέσῃ τὸ πιλίκιον καὶ νὰ βροντήσῃ πάλιν ἔρρυθμον τὸ βῆμά της ὑπὸ τὸ ἔνδυ! ἔνδυ! εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηναίων. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ κυβέρνησις δὲν βλέπει, μετὰ καλὸν ὄμμα, τὸν ἀρειμάνιον αὐτὸν οἶστρον καὶ τὰ ὑπουργικὰ φύλλα εἶναι ἐντεταλμένα νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς ἀντλίας τῶν κατὰ

τῶν νέων αὐτῶν φλογῶν τοῦ φλογεροῦ καμινιοῦ. Νεότης πανεπιστημιακὴ ὀπλισμένη δὲν συμφέρει βέβαια τοῖς κυβερνήταις ἡμῶν, καθ' οὓς χρόνους διερχόμεθα καὶ ἐνῷ ὁ κομματοκτικὸς φανατισμὸς δούλευε καὶ εἰς αὐτῆς τῆς σπουδάζουσας νεότητος τὰ σπλάγχνα. Ὁ Ραμπαγάς ὅμως βλέπων ὑψηλότερα εὐχεται νὰ πραγματοποιηθῇ ὁ εὐγενὴς πόθος τῆς πανεπιστημιακῆς νεότητος καὶ πιστεύει ὅτι ἂν αὕτη λάβῃ τὸ δῦλον εἰς τὰς χεῖρας θὰ δυνηθῇ νὰ τὸ κρατήσῃ δι' ὑψηλότερον σκοπὸν.

Τὰ διδασκτὰ τῶν φοιτητῶν.—Κηρυττόμεθα κατὰ τοῦ νέου τούτου εἵδους τῆς φορολογίας τῶν φοιτητῶν, οἵτινες εἶναι οἱ μᾶλλον παντὸς ἄλλου φορολογούμενοι πολῖται τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου. Οὐδαμοῦ ἄλλεθι, νομίζομεν, ὁ φοιτητὴς ζῇ ἀκριβώτερα ἢ ἐν Ἀθήναις. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὑπάρχουσι σπουδασταὶ εὐποροῦντες καὶ δυνάμενοι νὰ δαπανήσωσι μέχρι τριακοσίων δραχμῶν κατὰ μῆνα διὰ κατοικίαν, τροφὴν, κλπ. Ἀλλ' ἡ πλειονοψηφία ἀποτελεῖται ἐκ τῶν μὴ εὐπορούντων, οἵτινες εἶναι ἡναγκασμένοι νὰ τὰ καταφέρουν, ὅπως ὅπως, μετὰ ἐκατὸν ἢ ἑκατὸν εἴκοσι τὸ πολὺ δραχμᾶς, χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τοὺς παρίας ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μετὰ τὴν ἀγωνίζονται νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἄλπειον τοῦ πτυχίου κορυφὴν. Αὕτη ἡ σπουδάζουσα νεότης τὴν ἑποῖαν ζητεῖτε νὰ φορολογήσῃτε διὰ τῶν ψωροδιδάκτρων ὑμῶν, τὰ ἔχει πληρωμένα, μετὰ τὸ παραπάνω, αὐτὰ τὰ διδασκτὰ σας. Διότι ὅλοι οἱ ξενοδόχοι, οἱ παντοπῶλαι, οἱ οἰνοπῶλαι,

1 — ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ» — 1

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Ἦμην εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ ἱατροῦ Δελπῆ, θερμαίνων τοὺς πόδας μου ἀπέναντι φαιδρᾶς πυρᾶς ξηρῶν ξύλων, καὶ καρδοκῶν τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος μετὰ πειναλέον στόμαχον. Ἡ βρογχὴ ἐπιπτεν ἔξω παγερὰ καὶ τὰ βουνὰ μοὶ ἐφαίνοντο ὅτι, ἂν ἄπλωνα τὸ χέρι, θὰ τὰ ἔπλυνα διὰ τοῦ ἡμιανοίκτου παραπετάσματος. Ἡ γρηᾷ Κατερίνα ἐμβῆκε φέρουσα μετὰ τὰς σκελετωδεις χεῖράς της χονδρὸν κουτσοῦρο καὶ ἔρριπεν αὐτὸ εἰς τὴν πυράν.

— Τί διολόκαίρος, Παναγία μου! εἶπε. Κι' οἱ λύκοι φοροῦν μ' αὐτὸ τὸ κρύο! Κάλλις πάλι μετὰ ἐδῶ μέσα παρὰ τ' ἀφεντικό. Γυρνᾷ ὁ καυμένος μακρυὰ ἀπὸ δῶ πᾶν σ' ἕνα χωρὶ καὶ θὰ περάσῃ ἕνα δρόμο, Χριστέ μου τί δρόμος! Ὁ Θεὸς νὰ τὸν φυλάξῃ!

Σταυροκοπηθεῖσα δὲ ἀπεσύρθη.

Ἦτο γρατὰ ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας λέγει ὁ λαὸς γερὸ κόκκαλο, τύπος δὲ ἀρωσιωμένης καὶ τιμῆς ὑπηρετρίας. Ἀπὸ δέκα ἐτῶν ὁ ἱατρὸς αὐτὴν μόνην εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

Ἐκεῖνος δὲ τί λυμπρὸς, τί ῥωμαλέος καὶ ὑγείας μεστός ἀνὴρ ἦτο! Ἐρχίνοτο τραχὺς καὶ κᾶπως ἀπότομος, ἀλλ' εἶχε χρυσὴν καρδίαν, γενναῖα αἰσθήματα. Καθ' ἑκάστον ἔτος, ἡρχόμενος καὶ ἔμενα δύο μῆνας τοῦ χειμῶνος παρ' αὐτῷ, εἰς τὴν πλουσίαν πολίτην ὅπου διέτριβεν, ὀλίγα χιλιάμετρα μακρὰν τῆς Νεβέρ. Τὸ κτῆμά μου ἦτο

πλησίον τοῦ ἰδιοῦ του, καὶ μᾶς συνέβαινεν ὁπότεν ἡμῶν καίρει ἐκ τῶν ἱατρικῶν του ἐπισκέψεων, νὰ κυνηγῶμεν ὁμοῦ εἰς τοὺς πέριξ βρίθοντας θηραμάτων δρυμούς. Ἐτρώγομεν ὁ εἷς εἰς τοῦ ἄλλου τὴν οἰκίαν ὅτι, τύχαινε, ἀπὸ τὰ βρισκόμενα, καθὼς λέγουσι οἱ χωρικοί. Καὶ πλησίον του ἐφανταζόμενος ὅτι ἤμην εἰς Παρίσιους, τόσον ἡ συνδιάλεξις αὐτοῦ ἦτο πλήρης γεγονότων, στυλινῇ καὶ ἐστομαμένη ὡς ἡ αἰχμὴ καταλανικοῦ ἐγχειριδίου! Ἦτο ὁ μόνος ἱατρὸς ἐπὶ ἀποστάσεως δύο λευγῶν εἰς τὰ πέριξ, διότι δὲν ἠδύνασο νὰ παραδεχθῇ ὡς τοιοῦτον ἐλεεινὸν τινα χειρουργόν, ὅστις ἐπώλει τὰ φάρμακά του πρὸ τῆς ἀορίξεως ἐκείνου, ἀλλὰ τὴν ἑγκαταλελειμμένον παρὰ πάντων χάριν τοῦ πρῶτον ἐσωτερικοῦ μαθητοῦ τῶν παρισινῶν νοσοκομείων. Θυμᾶσαι τινες μάλιστα θεραπεῖται ἐπεξέτειναν τὴν φήμην του καθ' ὅλον τὸν νομόν.

— Ἦλθες ἐπὶ τέλους! τῷ εἶπον, βλέπων αὐτὸν εἰσερχόμενον.

— Λοιπὸν πεινᾷς πολὺ; μοὶ ἀπεκρίθη σφίγγων ἰσχυρῶς τὴν χεῖρά μου.

— Πεινῶ, λέγει! Λιμοκτονῶ, ὡς ἄλλος ναυαγὸς τῆς Μεδούσης. Ἄ! πῶς ἀνοίγει τὴν ὄρεξιν ὁ ἀέρας τῆς ἐσχῆς! Εἶναι ὀρεκτικώτερος ὅλων τῶν μεταλλικῶν ὑδάτων!

— Ἄφες με πρῶτον ν' ἀλλάξω καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

Τὰ ἐνδύματά του ἔτρεχαν νερά, καὶ ἐτινάχθη ῥιγῶν.

— Βλέπεις, ἐξηκολούθησεν ἀλλάζων φόρεμα, δὲν κρύβει κανεὶς, ἅμα κάμῃ ὥραϊαν ἐγχείρησιν. Ἔστωσα ἐπταετὲς παιδί ἀπὸ τρομερὰν ἀσθένειαν, ἀπὸ διφθερίτιδος! Ἦτο ἱκετὴς, τὸ δυστυχὲς πλάσμα, ἀσθμαῖνον, ἀνευ πνοῆς· μετὰ μίαν νυστερὰν εἰσῆλθεν ὁ ἀνὴρ εἰς τὸν σχεδὸν θανασί-

οί φιλικατζήδες, οί ράπται, οί υποδηματοποιοί κλπ. κλπ. κλπ. τῆς πόλεως αὐτῆς τῶν Ἀθηναίων, ἥτις αὐτοὺς ἔχει ὡς μόνον κινητόν, καὶ περιοδικὸν πληθυσμὸν καὶ αὐτοὺς χάσκει περιμένουσα κατὰ Σεπτέμβριον, καθὼς περιμένει τὸν νέον μοῦστον ὁ μπακρῆς, παρὰ τῶν φοιτητῶν κυρίως διατηροῦνται καὶ παρ' αὐτῶν προσδοκῶσι διὰ τὰ βρωμερὰ δωμάτια τῶν ἀργύριον, ἀργύριον, ἀργύριον τόσαι Ἀρπυιαὶ οἰκοκυραί. Ὁ φοιτητὴς δύναται νὰ καυχήθῃ, ὅτι τρέφει τὰς Ἀθῆνας, καὶ τὰ διδασκτὰ εἶναι ἐν εἶδος ἀλλοκότου προστίμου διὰ τὸν ἐκ τοῦ ὑστερήματός του τρέφοντα αὐτάς. Ἐμμέσῳ δὲ φορολογούμενος πανταχόθεν τὰ πληρόνει, καὶ τὰ παραπληρόνει. Κάτω τὰ διδασκτὰ !

Ἡ τροπὴ εἰς φυγὴν τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐκ τῆς Βουλῆς εἶναι πρὸς ἔπαινόν της· ἀποῦ κατορθώνη νὰ φεύγῃ θὰ ᾤη ὅτι ἔχει τοῦλάχιστον πρὸς τοῦτο τὰς ἀπαιτουμένας δυνάμεις.

Ἐπὶ τούτου ἐνθυμούμεθα τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον ἰταλοῦ ὑπουργοῦ.

Ἠρωτᾷτο :

— Τί φρονεῖ περὶ τοῦ ἰταλικοῦ στόλου κατὰ τὰ ἐν Μεντάνᾳ συμβάντα ;

Καὶ ἀπήντησεν.

— Ἄ ! δὲν εἶναι καὶ εἰς κατὰστασιν νὰ φύγῃ !

Προκειμένου περὶ τοῦ κυρίου Δηλιγιάννη, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρᾷται τῆς ἐξουσίας μ' ὅλα του τὰ γεράμα-

τα, καὶ τὴν ἀνικανότητά ἣν ἔδειξε μετ' αὐτῆς, ἐνθυμούμεθα ἓνα λογάκι τοῦ Ἀλεξάνδρου Δουμαῦ υἱοῦ :

— Ἄ ! ἔλεγε τὸ μέγα αὐτὸ Δουμαδόπουλον, πόσον λυποῦμαι τὸν γαμβρὸν ὅταν μπορῇ νὰ ᾔναι πατὴρ τῆς γυναικὸς του ! Διατρέχει τὸν μέγαν κίνδυνον νὰ μὴ ᾔναι πατὴρ τῶν τέκνων του !

Δυστυχῶς ὅμως ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐξακολουθεῖ νὰ ᾔναι πατὴρ τῶν τέκνων του.

Τόσον δημοφιλὴς εἶνε ὁ Κερνὸ, ὁ νέος πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας, ἐν Γαλλίᾳ, ὥστε ἐν ᾧ προσεκάλεσε τοὺς κορυφαίους τῶν δημοκρατικῶν νὰ σχηματίσουν ὑπουργεῖον, οὗτοι ἀντὶ ὑπουργεῖου ἐσχημάτισαν . . . τὸ ὄνομά του καὶ ἰδοὺ πῶς :

Frey	C	inet.
S	A	ussier
Fer	R	y
Brisso	N	
Fl	O	quet
Apper	T	

Τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν ταῖς συναδέλφοις « Ἀκροπόλει », « Νέᾳ Ἐφημερίδι », « Καθημερινῇ », « Ἐφημερίδι » καὶ τῷ λαϊκωτάτῳ Παληοθρόνῳ, δι' ὅσα καλὰ ἔγραψαν περὶ τῆς ἐκ νέου ἐκδόσεως τοῦ Ἑξαμηνιαίου.

Ὁ ἔδικος

μὴ κλειστὸν λάρυγγά του ! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ παραστήσω τὴν τρελλὴν χαρὰ τῆς μανούλας σου· ῥώτησέ με πάλι ἂν ἐννοίωσα τὸ κρῦο !

Ἐκαθήσαμεν εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ, ἐνῶ ἐτιμῶμεν τὰ τεχνικώτατα φηγῆτά τῆς μαγειρίσης, συνεζητοῦμεν περὶ ἀνθρώπων καὶ πραγμάτων, περὶ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλολογίας, περὶ ὅποιοιδήποτε διήρχετο τὴν κεφαλὴν ἢ τὴν καρδίαν μας. Μᾶς εἶχε δοθῇ ὁ καφὴς καὶ ὁ ἰατρὸς ἦναψε τὴν πίπαν του (ἀνάμνησιν τοῦ quartier latin), ἐνῶ ἐγὼ, τέλειος Παρισινὸς, ἐκάπνιζα ποῦρο ἐκ τῶν ἀκριβωτέρων.

— Ἄ ! μὰ νὰ σὲ πῶ, ἀδελφε, τῷ εἶπον αἰφνης, δὲ λέμε καὶ τίποτε σπουδαῖον, δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ πράγματος τὸ ὅποῖον πολὺ καλὰ γνωρίζεις ; . . .

— Περὶ τίνος δηλαδὴ ; Δὲν σ' ἐννοῶ.

— Ἐλα τώρα μὴν κάνης τὸν ἀνῆξερο ! χθὲς ἀκόμη τὸ πρωὶ σοῦ ὠμίλησα περὶ τούτου. Πρέπει νὰ ᾔπανδρεθῇς, νὰ ! Εἶναι παρὰ φύσιν αὐτὸ νὰ μένης ἄγαμος ! Ἄ ! πόσον θὰ ὑπεστήριζα, ἂν ἦμουν βουλευτὴς, νομοσχέδιον φορολογοῦν ὅς τούς ἀγάμους ! . . .

— Καὶ τί ὅς ἐπταίσειν αὐτὴ ἡ σεβαστὴ τάξις τῶν ἀγάμων, ἢ χρησιμεύουσα ὡς στήριγμα καταχρεωμένων οἰκογενειῶν, ἢ γυναικῶν παρκαρνωριζομένων καὶ τὴν μισεῖτε τόσον χωρὶς ποτε νὰ τὴν συγχωρῆτε ; . . .

— Ἀλλὰ, ἀγαπητὲ ἰατρὲ, μόνον νὰ σὲ βλέπω, σὲ τὸν ὅποῖον ἀγαπῶ, καταμόναχον σ' αὐτὴ τὴν ἐρημιά, χωρὶς ἓνα εὐμορφὸ μουτράκι ποῦ νὰ σοῦ χαμογελᾷ κατόπιν ἀπὸ τὰς μακρὰς καὶ κοπιαστικὰς ἐκδρομὰς σου, χωρὶς νὰ σὲ ζαλίζουν μὲ τὴ γλυκεῖά τους λίμα ξανθὰ κοκκινομάγουλα καὶ παχουλά ἀγγελοῦδρα, πᾶν νὰ σκάσω ἀπὸ τὸ κακό μου !

Ἐνῶ δὲ ὠμίλουν, ὁ ἰατρὸς ἐσκυθρώπασε καὶ πλατεῖα ῥυτίς ἐχαράχθη εἰς τὸ περίφροντι μέτωπόν του. Εἰσέπνεε βιασίως τὸν καπνὸν τῆς πίπας του, καὶ τὸν ἐσκόρπιζε γύρω του ὡς πυκνὰ νέφη.

Λαβὼν δὲ αἰφνιδίαν ἀπόρασιν, καὶ τὴν πίπαν του ἀποθέσας ἐπὶ τοῦ μαρμαῖου τῆς θερμάστρας : « Σὺ μόνος θὰ τὰ μάθης ὅλα, μοὶ εἶπεν ἀτενίζων με διὰ τῶν ἀδόλων καὶ τιμίων ὀφθαλμῶν του, ἄκουσε ! »

Ἠρῆσα νὰ ἐνασκῶ τὸ ἰατρικὸν ἐπαγγελμά μου, πρὸ δώδεκα ἐτῶν ἐν Βαυόνῃ. Ἀπὸ τριῶν μηνῶν ἤμην ἐκεῖ ἐγκτεσταμένος, ὅτε ἐκλήθην μίαν ἡμέραν, εἰς μιᾶς πλουσίας χήρας τῆς πόλεως. Εἰσήχθη εἰς εὐρὺ δωμάτιον, ὑψι-ώροφον, μὲ μεγαλοπρεπῆ παράθυρα, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰ μὴ κλειόμενα καλῶς παραπετάσματα διεσκοκινίζοντο ἀσθενεῖς ἡλιακαὶ ἀκτῖνες.

Μὲ προϋπήντησε γυνὴ τῆς ὁποίας δὲν διέκρινα καλῶς τὴν μορφήν.

— Ὁ κύριος δόκτωρ Δελπῆς, μοὶ εἶπε.

— Μάλιστα κυρία.

Διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὸ παράθυρον καὶ μετ' ἐλαφρῆς χειρὸς, σύρασα τὰ μετὰξίνα γαῖτανάκια ἥνοιξε τὰ παραπετάσματα. Τὸ φῶς εἰσῆλθε τὴν φορὰν αὐτὴν λαμπρόν ! Εἶχον ἐνώπιόν μου εἰκοσαετίδα κόρην, μίαν τῶν καλλο-νῶν ἐκείνων ὅπου σὲ ταραττουν, σὲ παραζαλίζουν, ὅλην ἥλιον καὶ φῶς. Ἐμείνα ὀλίγα δευτερόλεπτα καταθαμ-βωμένος ἐνώπιον τοῦ θαυμασίου ἐκείνου πλάσματος ! Ἐ-κεῖνη τὸ ἐνόησε καὶ θλιβερώς μειδίσασα : « Ἐλπίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος », μοὶ εἶπεν ὀδηγοῦσά με πλησίον τῆς εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου κλίνης.

(Ἐπεται τὸ τέλος).

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

πρὸς φίλον μου ὁδοιποιοῦντα.

—

Γιατρέ μου, ἡ δουλειά σου ἂν ποθῇς
Μπροστὰ νὰ πάη, νᾶχης πελατεία,
Πρέπει νὰ μὲ ἀκούσης καὶ εὐθὺς
Νὰ πῇς σ' αὐτὴ τὴν κόρη σου Μαρία
Κλεισμένη μέσ' στὴν κάμαρα νὰ μένη
Καὶ σούρτα—φέρτα νὰ μὴ μπαينوβαίνει.

Γιατὶ ὅποιος ἂν τύχη καὶ τὴν ὁδὴ
Ἀπ' τοὺς ἀρρώστους σου, στὴν πόρτα ἢ στὴ σάλα,
Νὰ παίζει, νὰ γελά, νὰ τραγουδῇ,
Ἐνῶ ἐσὺ τοῦ βγάζεις τὴν κουφάλα
Καὶ πολεμᾷς νὰ τὸν γιατρέψης τὸ γοργότερον
Πονόδοντο αὐτὸς αἰσθάνεται σφοδρότερον.

Τέτοια σοῦ δίν' ὡς φίλος συμβουλή,
Ἐκτός—μὰ τότε ἄλλᾶζει περὶ τὸ πρᾶγμα—
Ἄν σὺ, μὲ τὴ σοφίαν σου κεραλή,
Τὰ κάνεις ὅλα τούτα γιὰ βελούμα.
Μὰ ἔτσι, μοχθηρὲ, θὰ κατορθώσης,
Τὸν κόσμον ὅλον νὰ . . . ξεμασελώσης.

Guêpe.

AVEZ-VOUS UN MOMENT?

Οἱ κ. συνάδελφοι ἔψαλον ἤδη τὸν ἀναβαλλόμενον εἰς τὸν δωδέκατον τοῦ ἐνιαυτοῦ Δεκέμβριον, ὅστις ἐτόλμησε νὰ ἐμφανισθῇ ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν τοσοῦτον ἀπειλητικός. Καὶ ὅμως ἦσαν προσδοκώμενα καὶ τὸ ψῆχος καὶ ἡ χιὼν. Ἀλλὰ ἴσως θὰ ἦσαν τὰ ἀπροσδόκητα. Καὶ ὁ Δεκέμβριος φαίνεται γόνιμος εἰς παράδοξα, ἀφοῦ, κατὰ τηλεγράφημα ἐξ Ἀμφίσσης πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅπερ εὐμενῶς ἀνεκρινώθη εἰς τινα συνάδελφον, ἡ ἡμίονος τοῦ κ. Η. Καράλη ἔτακε θῆλυ ἡμιονίδιον, μόλις αὐτοῦ ἀρχομένου, ὅπερ ὅμως ἦτο νεκρὸν, πολλοὶ δὲ νῦν ἀσχολοῦνται νὰ ἐξηγήσωσι τὸ φυσιολογικὸν τοῦτο φαινόμενον ὡς σημεῖον ταχείας ὑπουργικῆς κρίσεως καὶ ἄλλοι ὡς σημεῖον ἐξαιρετικῆς ἐφορείας τοῦ ἔτους 1887—8.

Ἐντούτοις ὁ παγερὸς Δεκέμβριος εἶνε ὁ μᾶλλον εὐπρόσδεκτος μὴν, διότι ἀπὸ τούτου ἀρχονται ζωηρότερον αἱ χορευτικαὶ καὶ φιλολογικαὶ καὶ παντὸς εἶδους ἀθηναϊκαὶ ἐσπερίδες.

*

Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ ἐσπερίδων φιλολογικῶν δὲν δυνάμεθα καὶ ἡμεῖς, εἰ καὶ προγενεστέραν, νὰ παρῶμεν ἐν σιγῇ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Φιλοκλήτου, ἀφοῦ μάλιστα συνάδελφοί τινες ἀναγράφοντες τὰ σοφὰ τοῦ ποιητοῦ ἀποφθέγματα ἀγωνίζονται ἔτι νὰ ἀποδείξωσιν ὅτι καὶ ὁ Σοφοκλῆς αὐτὸς ἦτο τρικουπικός.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἐπ' ἐσχάτων ἡμερῶν τὸ θέατρον Μπούκουρα οὐδέποτε συνήνωσεν ὑπὸ τὴν στέγην του τοσοῦτον πλῆθος, ἔσον τὴν νύκτα τῆς παρελθούσης Δευτέρας. Ἐκεῖ συνηντήθησαν τὰ δύο ἄκρα, ἡ σφριγῶσα νεότης καὶ τὸ πολὺν γῆρας. Ἐνῶ δὲ γυναικεῖα ἐσθῆς οὐδαμοῦ ἐφᾶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀπὸ τῶν θεωρειῶν δὲν ἔλειπον κυρίαὶ καὶ δεσποινίδες καὶ πολλὰ ἄβραϊ χεῖρες ἐθεάθησαν νωχελῶς μεταστρέφουσαι τὰ φύλλα τοῦ δημοσιευέντος κειμένου. Ἦτο δὲ ἡ μόνη παράστασις ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἣν πάντες οἱ θεαταὶ, ἀπὸ τῆς αἰθούσης μέχρι τοῦ ὑπερώου, παρηκολούθησαν, ὡς ἄγγλοι, διδασκομένου τοῦ Σαῦξπηρ, κρτοῦντες ἀνὰ χεῖρας φυλλάδια, τινὲς δὲ καὶ τόμον ὁλόκληρον μετὰ σχολίων γερμανικῶν.

Οἱ ἐρασιτέχναι ἠθοποιοὶ ἀπέδειξαν ὅτι εἶχον ἐννοήσει τὰ λεγόμενα καὶ ὑπεκρίθησαν ἐπιτυχῶς, μὴδὲ τοῦ ὑποδυθέντος τὸν Ὀδυσσεᾶ ἐξαιρουμένου, ὅστις ὅμως εἰσερχόμενος τὸ δεύτερον εἰς τὴν σκηνὴν ἦτο λίαν ἐξηγριωμένος. Παραδόξως δὲ πρὸς τούτοις παρετηρήθη ὅτι οἱ συμπλητῆρες τοῦ Νεοπτολέμου γέροντες εἶχον ὅλοι σχεδὸν κατημένον τὸν πῶγωνα μέχρι τῆς ὀμφαλικῆς χώρας.

Τὸ κοινὸν ἐχειροκρότει ἐνθουσιωδῶς. Εἰς ἓν μόνον διεφώνησαν οἱ τοῦ ὑπερώου πρὸς τοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ, διότι, προθυμοποιοῦμενοι νὰ ἀκούσωσι τί λέγει ὁ κορυφαῖος τοῦ χοροῦ, ἐζήτουν νὰ ἐπιβάλωσι σιγὴν εἰς τὴν ὀρχήστραν, ἀγνοοῦντες ὅτι ἦτο προαποφασισμένον οὗτος νὰ δημηγορῇ μετὰ ἀκομπανιαμένων. Ἐν τούτοις φανταζόμεθα τί θὰ συνέβαινε ἂν εἰσῆγετο καὶ εἰς τὴν Βουλὴν τὸ σύστημα τοῦτο. Ἴσως διὰ τινὰς τῶν ῥητόρων μας οὔτε 72 Βένδερ θὰ ἠδύναντο νὰ προσεμψύσωσι τὰ κατὰλληλα μουσικὰ ὑπὸνῆματα εἰς τοὺς λόγους των.

*

Ἡ παράστασις τοῦ Φιλοκλήτου ἐγένετο ἀρρεμνὴ νὰ ἀναμνησθῶσι τινες πολλὰ σύγχρονα γεγονότα.

Οὕτω π. χ. ὅταν διανοιγομένων ἐν τάχει τῶν νεφῶν, ἐπεφάνη ὁ εἰς ἀκροβάτην μεταβληθεὶς Ἡρακλῆς παρακαλεῖν τὸν Φιλοκλήτην νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πρεσβείαν εἰς τὰ τρωϊκὰ πεδία, μικροῦ δεῖν ὑπέθεσαν πολλοὶ ὅτι ἠνοίγοντο τὰ παραθυροφύλλα τῆς οἰκίας Νέγρη καὶ ἐπεφάνετο, οὐχὶ ὁ λύκειος, τὸ στέμα τοῦ ὑποψηζίου, ἀλλ' ὁ εἰργο candidatus ἀδελφός, ἔτοιμος νὰ ἐπαναλάβῃ καὶ διὰ ζώσης τὸ πρὸς τοὺς ἀθηναίους ἔντυπον εὐχαριστήριόν του. Ἀπόδειξις δὲ τούτου εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ Παρκαδέισου ἠκούσθη μὴς φωνὴ ὑποτονορρίζουσα τὸ περιλάλητον ἐπιφώνημα Ὁ Αἰὼν.

*

Παρεξηγήθησαν ὅμως ἐν γνώσει καὶ πολλὰ ἄλλα, ὡς τὸ ἀθῶον ἐκεῖνο χειροκρότημα, ἡ αὐθόρμητος ἐκρηγῆς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν ἐν ἀρχῇ ἠκούσθη ἀπὸ στόματος τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως τὸ Ἑλληνας ἐομέν. Αἱ κακαὶ γλῶσσαι διατείνονται νῦν ὅτι οἱ χειροκροτοῦντες ἀνεμνήσθησαν τῶν λόγων τοῦ κ. Διληγιάννη πρὸς τοὺς Ἀρχάδας καὶ λοιποὺς ἐπιστράτους. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐφημερίς ἄγνωστον πόθεν ἐπέισθη ὅτι ἕκαστον χειροκρότημα ἦτο καὶ πολι-

τική διαδήλωσις ἐναντίον τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ καὶ νῦν προέσταμένου. Ἰπορήσαμεν ὅμως δικτὶ δὲν ἐσημειώθησαν διὰ τὸ ἀκριβές καὶ εἰ γέλωτες τοῦ κοινου ὅταν ὁ Φιλοκτήτης νομίζων ὅτι ἐκ δευτέρου ἀπατάται ὑπὸ τοῦ Νεοπολέμου εἶπε τὸ ἐκπραστικώτατον ἐκεῖνο.—"Αρα δεύτερον δολοῦμεθα ; Τὸ ἀντιζύγιον αὐτὸ δὲν ἠδύνετο ὑπὸ πολλῶν νὰ σχετισθῇ καὶ πρὸς τὸ ἰσοζύγιον ;

Ἄλλ' ἡ πρώτη καλλιτεχνική ἐσπερίς τοῦ Δεκεμβρίου ἦτο προχθὲς ἐν τῷ Παρνασσῷ. Ἐκεῖ πρωτηγωνίστηκε ὁ Ἀχιλλεύς—Παράσχος ἀναγινώσκων τὸν Ἀλφρέδου του εἰς ἐπήκοον παμπληθοῦς ἀκροατηρίου, συνωστιζομένου ὑπὸ θερμακράσιαν 3/4 βαθμῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ καὶ 32 ἐν τοῖς παρκακρυμένοις δωματίοις. Ἡ αἰθουσα ἐκεῖνη ἐνόμιζε τις ὅτι μετεσχηματίσθη ἐκ τοῦ προχείρου εἰς ἀμφιθέατρον. Οἱ κύκλοι τοῦ προεδρείου ἀνεστήλουν ἐκυτοὺς δίκην ἀνδριάντων ἐπὶ τῶν ἐδωλίων των, ἀξιοῦντες νὰ ἀκούωσι καὶ διὰ τῆς ὁράσεως.

Ὁ κ. Παράσχος ἐνασκήϊ ἰδιαίτεράν γοητείαν παρὰ ταῖς κυρίαις καὶ αἱ ποιητικώτεραι καλλοναί, ὡς ἐάν ἦτο ἡδὴ ἐν ἐνεργείᾳ ἡ προκηρυχθεῖσα καλλιτεχνική ἐκθεσις τοῦ Παρνασσου, ἦσαν ἐκεῖ συνηγμένοι, σχεδὸν πᾶσαι. Ἐὰν ἀνεγινώσκετο ὁ ὀνομαστικὸς κατάλογος εὐχέμενοι δὲν θὰ ἀπῆντων εἰς τὸ προσκλητήριον.

Αἱ στροφαὶ καὶ αἱ παρενθέσεις τοῦ Ἀλφρέδου συνεχίζουν καὶ συνετάρασσον τὰ ἀκροατήρια καὶ ἐχειροκροτοῦντο ἐνθουσιωδῶς ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ποιητικαὶ ιδέαι του. Ἀληθὲς δὲ θύελλα χειροκροτημάτων ἐξερράγη, τοῦ ποιητοῦ κατερχομένου τοῦ βήματος.

Μετὰ τὴν ἐσπερίδα τοῦ Παρνασσου ὑπολείπονται ἡδὴ αἱ προαγγελθεῖσαι τοῦ πρεσβυτέρου τῶν Κοκλὲν ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ. Ἀλλεπάλληλα δὲ τηλεγραφήματα τοῦ πρακτορείου Χαβῆς μετὰ τῶν διακηρύξεων τοῦ Ρώσου—Ἀπομάχου καὶ τοῦ ἐξοχωτάτου δόκτορος Μαικένζι, ἀναγγέλλουσιν ἡμῖν τοὺς ὀριζήτους του ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὁ κ. Ἰατρίδης πολιορκούμενος πανταχόθεν ὑπόσχεται εἰς πάντας τὰ κάλλιστα εἰσιτήρια . . . τῶν θεωρείων τῆς τετάρτης σειρᾶς.

Mam' zelle Nitouche.

ΨΗΛΟΣ ΚΑΙ ΚΟΝΤΟΥΛΑ.

"Α ! κοντούλα Μαριγώ μου, δὲν μπορεῖς νὰ μ' ἀγκυλιώσης
Δὲν μπορεῖς νὰ μὲ φιλήσης ἂν δὲν χαμηλώσω γώ
Καὶ γι' αὐτὸ παραπονιέσαι, ὡμορφή μου Μαριγώ ;
Ἠάτησε στὸν ἑρωτὰ μου νὰ ψηλώσης, νὰ μὲ φτάσης !!

Στήλημεν.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦτο ἐκδοθὲν τύποις καὶ ἀναλώμασι Π. Δ. Σακελλαρίου καὶ τιμώμενον μίᾳς δραχμῆς ἐπιμαρτυρεῖ, διὰ τῶν περιεχομένων αὐτοῦ, τὴν ἀλήθειαν τοῦ ἀρχαίου λογίου οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὔ. Εἶνε, εἰς τὸ εἶδός του, *μπιζουδάκι*, καὶ μόλις ἔσκασ' ἀπ' τ' αὐγῇ,

δύναται νὰ διαγωνισθῇ νικηφόρως πρὸς ἄλλα τινὰ μεγαλειτέρᾳ του. Ἐκτὸς τῶν χρησιμωτάτων αὐτοῦ στατιστικῶν πληροφοριῶν καὶ ὑγιεινῶν ὁδηγιῶν, περιέχει ἀρθροῖς οἷα ἡ «Ἐγκαταλειμμένη πόλις» καὶ «Οἱ ἐμπρησμοὶ τῶν δασῶν» τοῦ διευθύνοντος τὴν ὕλην αὐτοῦ καὶ ποιήματα εἰς τὸ τοῦ κ. Κωστῆ Παλαμᾶ «ἡ Καλαμιά», τὰ ὅποια θὰ ἐζήλευον πολλὰ πρεσβύτερα καὶ ὀγκωδέστερά του ἡμερολόγια. Τί δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ ἐκείνου τοῦ ἀδάμαντος ποῦ τὸ στολίζει, περὶ τῆς «Εὐσπλαγχνίας» τοῦ φίλου συναδέλφου Ἰω. Καμπούρογλου ; Εἶνε ἐν ὅλῳς ιδιόρρυθμον καὶ πρωτοφανὲς ποίημα εἰς τὸ πεζὸν μὲ τὸσον ἀρελὲς ὕψος !

Ἄς τοῦ κλέψωμεν μίαν φιλοσοφικὴν σκέψιν τοῦ Κράκ αὐτοῦ διὰ νὰ τελειώσωμεν.

— Ὁσημέραι πείθονται ὅτι ὁ Ἥλιος δὲν ἦτο ἐλληνικῆς καταγωγῆς, διότι ἂν ἦτο, πῶς θὰ εἰσῆρχετο κατὰ τὸν Σεπτέμβριον εἰς τὸν Ζυγὸν, ἀφοῦ εἶνε γνωστὸν ὅτι τοῦ Ἑλληνος ὁ τράχηλος *ζυγὸν* δὲν ὑποφέρει ;

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἡμερολόγιον πωλεῖται καὶ εἰς τὸ γραφεῖόν μας ἀντὶ μίᾳς (1) καὶ μόνης δραχμῆς.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Ἡ ἔκδοσις τῶν προσφάτων ποιημάτων τοῦ δημοφιλεστέρου τῶν καθ' ἡμᾶς ποιητῶν ἔτυχε θερμότητος ὑποδοχῆς παρὰ τῷ ἀναγινώσκοντι δημῳφίᾳ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τὰ δὲ ἀντίτυπα αὐτῆς εἰ καὶ τιμῶνται δέκα δραχμῶν εἶναι περιζήτητα καὶ γίνονται ἀνάρπαστα. Οἱ πάντες ἀνυπομόνως ἀνέμενον νὰ ἴδωσιν ὁποῖον εἶδος Δὸν Ζουὰν ἰδίως ἤθελε γεννήσει ὁ πολυτοκώτατος ἡμῶν Σουρῆς ἐπὶ δύο μῆνας κλεισθεὶς μετὰ τῆς ζωηρᾶς πάντοτε καὶ σφριγηλῆς αὐτοῦ Μούσης εἰς τὸ κ. Κατσίμπαλιν τὸ Μέγα Ξενοδοχεῖον ἐν Φαλήρῳ, παρὰ θίνα πολυψλοῖσθαι ὁλοκάσης. Τὸ νεογνὸν αὐτὸ ἐγεννήθη ἤ, κάλλιον, ἀνεγεννήθη, ἐν ἀκμῇ νεότητος, κάλλους καὶ βώμης. Ὁ ἡμέτερος ποιητὴς συλλαμβάνει τὸν βυρῶνιον ἥρωα, ποιητικῇ ἀδείᾳ, ἐν Λονδίῳ καὶ τὸν σφινδοῖζει εἰς Ἀθήνας, ἔνθα ὁ Δὸν Ζουὰν τῇ χρησιμεύει ἵνα γράψῃ τὴν φαιδρῶτεράν καὶ δριμυτέραν ἅμα σάτυρον τῶν κοινωνικῶν ἡμῶν ἡθῶν.

Γυναίκας μόνον ἤθελε ἔς τὸν κόσμον ἐδῶ κάτω
γυναίκας ὠνειρεύετο καὶ ὅταν ἐκοιμᾶτο,
γυναίκας ἐφαντάζετο καὶ ὅταν ἐγρηγόρει,
καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδάμ πολλάκις ἐσυγχώρει,
διότι τὸν κατάφερε τὸ γυναικεῖον εὖλον
νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὸς τῆς γνώσεως τὸ ξύλον.

Ἐν τοῖς ἐκφραστικαῖς τούτοις στίχοις τοῦ ποιητοῦ εἶναι ὅλος ὁ Δὸν Ζουὰν. Ἔπεται δὲ τούτων πυκνὸς ἄλλος ὁραῖων στίχων ὁρμαθὸς, ἔνθα ὁ ποιητὴς ὑψοῦται εἰς θαυμάσιον λυρισμὸν εἰκονίζων τοῦ ἥρωος αὐτοῦ τὰς ἐρωτικὰς ὁπτασίας. Ἐκ τούτων ἀποσπῶμεν τοὺς ἐξῆς :

"Ἄλλοτε πάλιν ἔβλεπεν εἰς τὸν γοργόν του οἴστρον,
παρθένους λευκοχίτωνας μετὰ πλεκτῶν κανίστρων,
μαγίσσας, νύμφας ποταμῶν, κυρίας Ἀμαζόνων,
καὶ ἀγερὰν μαλακὸν ἐφύσ' ἀγάγια ἀγάγια
καὶ τῶν παρθένων τοὺς λευκοὺς ἐσθλῶναι χιτῶνας,
καὶ τότε πᾶς τοῦ φουκαρᾶ τοῦ ἐπεφταν τὰ σάλια.

Πρὸς τὸν τελευταῖον τούτων στίχον βεβαίως θὰ ἐμόρφαζεν ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ, διότι ἔρχεται μὲ τὴν χυδαίότητά του νὰ καταστρέψῃ ὅλον τὸν ἐκ τῶν προηγουμένων ἀποπνέοντα ρεμβασμὸν, ἀλλ' ὅταν εἰς ποιητὴς ἔχῃ νὰ κάμῃ μὲ ἥρωα τόσῳ μάγκαν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μὴ τῷ διαψύγῃ καὶ μαγκίστικαι ἐκφράσεις, γνωστὸν δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ Βύρων ἔχει τοιαύτας ἐν τῷ Δὸν Ζουὰν αὐ-

τοῦ ὅλως αἰφνιδίως καὶ ἀπροόπτους μεταπτώσεις ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς εἰς τὸ χυδαῖον.

Ἡ πρώτη Ἀθηναία ἥτις συνελήφθη εἰς τὰ δίκτυα τοῦ Δὸν Ζουάν, ἡ μᾶλλον ἡ πρώτη ἥτις συνέλαβεν αὐτὸν εἰς τὰ ἰδικά της, εἶναι ἡ κυρία Ριάρω.

Γυναῖκα μὲ τὰ ὅλα της καὶ ζωντανὸ κομμάτι
ἡ ὁποία

ἦτο κυρία ἔμπειρος εἰς ταῦτα καὶ εἰδήμων,
ἐκτὸς δὲ τούτου ἀγαθὴ καὶ σφόδρα ἐλεήμων,
καὶ πάντοτ' ἐπροσπάθησε τοιαύτη νὰ φανῇ...
δὲν ἤθελε πρὸς χάριν της κανένας νὰ πονῇ.
Ὁ σύζυγός της ἔλειπε, μὰ καὶ παρὼν ἂν ἦτο,
αὐτὸ δὲν θὰ ἠλάττωνε τῆς Ριάρω τὸν ζῆλον
καὶ ἴσως μάλιστα καὶ αὐτὸς θὰ κατευχαριστεῖτο,
γνωρίζων νέον ἄνθρωπον, γνωρίζων νέον φίλον.

Ἀλλ' ὁ Δὸν Ζουάν τοῦ Σουρῆ δὲν εὐχαριστεῖται πολὺ εἰς εὐκόλους κατακτήσεις. Θέλει νὰ ὑπερπηθῇ προσκόμματα, νὰ διαφεύγῃ κινδύνους. Αἰσθάνεται κόρον ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς Ριάρω καὶ τὰ ψήνει

μὲ μιὰ πεντάμορφη κυρὰ κυρίου σπιρουνάτου,

ὁ ὁποῖος ὅμως ἐξημερόνετο εἰς τὰ χαρτιά.

Μίαν ἐσπέραν τὴν κυρὰ κρατῶν τοῦ σπιρουνάτου
ὁ προκομμένος Δὸν Ζουάν εἰς τὸν βραχίονά του,
εἰς τοῦ ἀγνώστου φίλου του εἰσῆλθε τὸν κοιτῶνα
καὶ παρετῆρει γύρω του μὲ περιέργου ὕψος,
ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε, μονάχα μιὰ κορῶνα,
καὶ οὐτ' ἓνα καὶ ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου ξίφος

ὦ! sapristi! ἐφώνησε κινῶν τὴν κεφαλὴν...

μὴ τάχα ξίφη δὲν φοροῦν ἐδῶ οἱ σπιρουνάτοι;
ἀλλὰ κατόπιν ἔμαθε, μὲ λύπην του πολλήν
πῶς ὅλα ἐτὸν Διάγγελι τὰ εἶχε ἀμανάτι.
Φρουδὴ ἐλπίς!... ὁ Δὸν Ζουάν καὶ ἐδῶ τὰ εὔρε σκοῦρα
καὶ θυμωμένος ἄρχιζε τὴν πρώτη του μουρμούρα.

Ὁ Δὸν Ζουάν ρίχνεται τότε εἰς μιὰ Τζιῶτισσα κουζίνα τῆς ἀνωτέρω κυρᾶς

πιστεύων πῶς θὰ κτυπηθῇ μετὰ τοῦ δεκανέως

τοῦ μηχανικοῦ, τοῦ ἔραστοῦ αὐτῆς, καὶ ἀπηλάυσεν αὐτῆς

Ἀλλὰ ἐνῷ ἐτηγνίζεν ἡ Μάρω ἓνα βράδυ
γὰ τὸ τραπέζι τῆς κυρᾶς σηκώτῃ μὲ τὸ λάδι
καὶ ὁπισθὲν τῆς ἵπταντο τοῦ Δὸν Ζουάν οἱ πόθοι

τοὺς συλλαμβάνει ἐπ' αὐτοφώρῳ ὁ πυροσβέστης καὶ μόλις σώζεται
διὰ τῆς φυγῆς ὁ εὐτυχὴς ἀντεραστῆς του.

Κατόπιν τῶν ἐρωτικῶν τροπαίων του ἡ φήμη τοῦ σουρῆου ἤρως φθάνει εἰς τὸ Ζενίθ. Εἰσάγεται εἰς τὰς πρεσβείας, εἰς τὴν Αὐλὴν

Καὶ Δῆμαρχος ἂν ἤθελε νὰ ἔβγη ἐκτὸς Ἀθήνας
βεβαίως θὰ τὸν ἔβγαζαν, μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας.

Πρὶν ἢ εἰσαγάγῃ αὐτὸν εἰς τὴν Αὐλὴν ὁ ποιητῆς, ἐν ἀνακτορικῷ χορῷ, δημοσιεύει τὸ Ἕμμερολόγιόν του, εὐφυστατον ἔργον ὅπερ λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ παραθέσωμεν ὁλόκληρον. Ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τούτῳ, ἀφηγεῖται, μεταξύ ἄλλων, ἐν ἐπεισοδίῳ του ἐν Πεντέλῃ:

Ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐρήμους καὶ ἄνθρωπος κανεῖς,
ξηρὰ, ξηρὰ κατέπιπτον τὰ φύλλα τῶν δρυμῶνων,
καὶ ἓνας νταυλοκαλόγερος ἐτὶν θύραν τῆς Μονῆς
βλέμμα πυρὸς προσήλωνε πρὸς μίαν ὀθλὺν ὄνον,
ποῦ ἔβρασκε ἀμέριμνος καὶ ἀνέραστος κοντά του,
χωρὶς ν' ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ αἰσθητά του!
Μὲ βλέπει ὁ καλόγερος ἀπάνω ἕως κάτω,
μὰ φαίνεται πῶς μ' εὑρίσκει παρὰ πολὺ ἀφράτο,
καὶ ἐξαίφνης μ' ἓνα βρωχηθὲν μὲ στρώνει ἐπὶ κυνήγι,
καὶ ἐγὼ πηδῶ ἐπὶ ἄλογο καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ.

Τὸ ἄλογό μου ἔφευγε μὲ πόδια φτερωμένα,
ὁ γαλονᾶς τὸ ἔμαθε νὰ τρέγῃ ἐπὶ τὴν φυγὴν,
ἀλλ' ὅταν πλέον κίνδυνον δὲν ἔβλεπα κανένα,
κατώπτρισα τὰ κάλλη μου εἰς διαυγὴ πηγὴν.
Δὲν ἦτον ὠραιότερος ὁ Πάρις καὶ ὁ Λίνος,
ἐμπρὸς μου καὶ ὁ Νάρκισσος ἀκόμη ἄς σιγήσῃ,
καὶ εἶχε μέγα δίκαιον ὁ νταυλαμπᾶς ἐκεῖνος
νὰ πέσῃ κατ' ἐπάνω μου καὶ νὰ μὲ κυνηγήσῃ.

Ὀλίγους στίχους κατωτέρω τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ὁ Σουρῆς τονίζει ὠραῖον ὕμνον, ὠδὴς ὕψος ἔχοντα, εἰς τὴν καλλονὴν καὶ διὰ σκανδαλώδους ὅσον καὶ φαιδρῶ ἐπεισεῖτο, κλείει τὸ πρὸ τοῦ ἀνακτορικοῦ χοροῦ μέρος τοῦ Δὸν Ζουάν.

Ἐν τῇ περιγραφῇ πλέον τοῦ χοροῦ τούτου μετὰ τῶν διαφόρων ἐπεισοδίων τοῦ ὁ Σουρῆς εἶναι ἀμίμητος.

Τὸ τελευταῖον ἄσμα φέρει τὴν ἐπιγραφὴν ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ. Ἀλλ' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀναγνώσῃτε, νὰ τὸ ἀπολαύσῃτε, νὰ τὸ βοήθησῃτε ἀπλήστως. Ἰὴναί τι τόσον ἀπροσδόκητον, ὥστε δὲν θέλωμεν ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπ' ὅσους δὲν ἀνέγνωσαν εἰσέτι τὸν Δὸν Ζουάν τὴν ἐκ τοῦ ἀπροόπτου εὐχαρίστησιν.

Τώρα βεβαίως ὁ ἑμέτερος ποιητῆς θὰ προεκάλεσε τῶν ἠθικολόγων τὰς ἐπικρίσεις καὶ ὁ ἀνεβίβασε τὸ ἐρύθημα εἰς πολλῶν σεμνοτύπων τὰς παρειαὶς διὰ τοῦ Δὸν Ζουάν αὐτοῦ, ἀλλ' οὐκ ἦν ἄλλως γενέσθαι. Ἀλυτον πρόβλημα θὰ ἦτο ἡ ὀσμὴ τοῦ Δὸν Ζουάν ἄνευ ἐρώτων καὶ σκανδάλων, καὶ τοιαῦτα ἔργα δὲν ὑπόκεινται εἰς ἠθικολογικὴν κρίσιν. Ἡ Δώρα Ἰστριάς, γυνὴ αὐτῆς, κρίνουσα τὸ Δεκάμερον τοῦ Βοκκαζίου δὲν εὐρίσκει λόγους ἱκανοὺς διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν περὶ αὐτοῦ θαυμασμόν της, ἀλλὰ τελευτῶσα λέγει: «Καὶ ὅμως τὸ ὠραῖον τοῦτο ἔργον εἶνε μόνον διὰ χαλκοπροσώπων φιλολόγους.» Ἐλλείπουσιν ἄρα γε παρ' ἡμῖν οἱ χαλκοπρόσωποι; Διευγένης.

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Σήμερον ἐορτάζει ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν οἰκοκύριος τοῦ «Ραμπαγᾶ καὶ Νικόλαος Μοίρας, ὁ ἐξ Ἀνδρόου. Καὶ εἰς ἔτη πολλά.

Τὰς ἰδιαιτέρας ἡμῶν εὐχὰς τῷ φιλότατῳ Νικολάῳ Κούμανῃ, ἐν τῇ σήμερον ἐορτῇ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Καὶ μὲ μιαν πολὺφερνον.

Τὰ φιλικώτερα ἡμῶν συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐορτῇ αὐτοῦ τῷ περ σφιλεῖ ἡμῖν Νικολάῳ Ἀραβαντινῷ τῷ ἐκ τῆς εὐάνδρου Ἰπείρ καὶ εἴθε νὰ ἐορτάσῃ μίαν ἡμέραν τ' ὄνομά του εἰς ἐλευθέρα Γρίαννινα.

Τὰς θερμότερας ἡμῶν εὐχὰς τῷ προσφιλεστάτῳ ἡμῖν Νίκῳ Ὀθανασίου, φοιτητῇ τῆς νομικῆς.

ΡΑΜΠΑΓΑΔΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ.

Τῷ γράφοντι ἡμῖν ποιημάτιον ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν 1879—18—Ἐρρίφθη εἰς τὴν προσήκουσαν αὐτῷ θέσιν, ἦτοι εἰς τὸν Κανὸν ἀριθμὸν 1. Ἐν ἰξῆ α γ ρ ι ω θ ε ν τ ι.—Μὴ σᾶς ἐκπλητῇ ὁ πῶ γ ω ν ὅστις ἐφύη, μεταφραστικῇ ἀδείᾳ, ἐν τῇ μετασει τῆς Θεολογίας αἱ νέαι ἰδέαι περὶ χειραφεσίας τῆς γυναικὸς ἐπιτρέπουσι καὶ πώγωνας καὶ μύστακας εἰς αὐτήν.—Ι. Ν. εἰς Θεσσαλονίκην.—Τὸ πῦρ ὅπερ ὑμεῖς πρῶτοι ὑπέδλυσάτε ἐφερε τὸ παθούμενον ἀποτέλεσμα... Ἰκανοποιῇθ.

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ 1888

Τύποις καὶ ἀναλώμασι Π. Δ. Σακελλαρίου

Πωλεῖται ἐν τῷ γραφεῖῳ μας

— ἀντὶ δραχμῆς. —